

det nødvendigt at overføre til Kommunerne et større Beløb, end der var Tale om i de 4 foregaaende Aar; men skal det ske, maa jo Statskassen ogsaa have Erstatning, og derfor har man paa den anden Side fundet det nødvendigt at udvide Formue- og Indkomstskatten, saaledes at man for Indkomstskattens Vedkommende indfører stigende Skala og forhøjer Formueskatten med $\frac{2}{10}$ pro mille. Det er Hovedforandringen ved Grundlaget, ellers er det i alt væsentligt det samme. Den højtærede Finansminister udtalte som sin Formening, at der ikke var Grund til at vente, at der skulde kunne opnaas Enighed om Skattekommissionens Forslag; det var derfor Regeringens Pligt at fremkomme med Forslag, der kunde have Udsigt til at vinde Tilslutning i begge Ting. Ja, hvorvidt den ærede Finansminister har Ret i at sige, at der ikke er Grund til at vente, at der kan opnaas Enighed om Skattekommissionens Forslag, tør jeg ikke udtale mig om, det beror jo væsentligst paa dette Ting, det er jo dette Ting, der har Ordet i dette Øjeblik. Det har vist sig let at tilvejebringe Enighed i det andet Ting, nu skal Forsøget gøres, om der kan opnaas Tilslutning i dette Ting. Det skal jeg lade ligge og ikke udtale mig videre om, det vil nok vise sig, hvorvidt Finansministeren har Ret eller ikke. Det er Regeringens Pligt at fremkomme med Forslag, der kunne vinde Tilslutning i begge Ting. Det erkender jeg, men saa er det ogsaa Regeringens Pligt at støtte Forslag, der have Udsigt til at vinde Støtte i begge Ting. Men naar Regeringen nu vil sige, at her foreligger et Forslag, som har Udsigt til at vinde Tilslutning i begge Ting, gad jeg dog vidst, om den højtærede Finansminister nogen Sinde har tænkt Muligheden af at gennemføre disse Forslag i det andet Ting under de Forhold, som vi alle kende. Jeg kan ikke tro, at noget eneste Medlem i denne Sal kan tænke sig Muligheden af, at et saadant Forslag som dette skulde kunne gennemføres i det andet Ting, at man altsaa skulde kunne begynde med at sige: Her foreligger noget, som har Udsigt til at vinde Tilslutning i begge Ting. Hvad Befolkningen kræver, sagde den højtærede Finansminister, det er ikke Skattekommissionens Forslag, det ønsker Befolkningen ikke. Ja, jeg skal ikke opholde mig videre ved denne Udtalelse, men jeg synes, det er en forbavsende Udtalelse, man kunde næsten fristes til at sige, at Regeringen staar fuldstændig fremmed for Folkets Liv og fremmed for, hvad der

rører sig i Befolkningen, naar den højtærede Finansminister kan udtale sig saaledes, at Befolkningen ikke ønsker Skattekommissionens Forslag gennemført. Jo, er der noget, Befolkningen over det hele Land, — de $\frac{9}{10}$ af Befolkningen, ja maaske meget mere end det — ønsker gennemført, saa er det Skattekommissionens Forslag.

Den højtærede Finansminister gik saa videre med at stille tre Fordringer til en Skattereform, og mærkelig nok er jeg her enig med den højtærede Finansminister. De tre Fordringer til en Skattereform vare følgende: den første, at Kommunernes vanskelige finansielle Stilling lettes — jeg skal ikke udvikle det videre, det ere vi altsaa for saa vidt enige om — den anden, at Skatteyderne lettes, navnlig at Hartkornskylden lettes, og den tredje, at Ulighed i Skattepligten fjernes. Det var de tre Grundprincipper, de tre Fordringer, den højtærede Finansminister stillede til en Skattereform. Jeg stiller de samme Fordringer, men Spørgsmaalet bliver saa, hvilke Forslag imødekommer disse Fordringer bedst, er det Skattekommissionens Forslag, eller er det Regeringens. Den højtærede Finansminister var paa det rene med, at de tre Opgaver bleve slet ikke løste ved Skattekommissionens Arbejde, for der var ganske vist foreslaaet en betydelig Lettelse nu, men den blev mindre med Aarene, sagde den højtærede Finansminister. Jeg forstaar nu ikke den Tankegang, men saaledes udtrykte han sig. Jeg vil blot minde om, at nu er Skattelettelsen for Kommunerne 10,120,000 Kr., som den foreslaas, og den vil fremtidig stige, thi da Bygningsafgiften stiger, vil ogsaa Skattelettelsen stige. Regeringen mener at kunne løse Opgaven med 6,723,000 Kr., hvoraf halvanden Million skulde tilvejebringes ved en Brændevinsskat. For det andet mente den højtærede Finansminister, at det var en Fiktion, at Skatteyderne til Kommunen og Skatteyderne til Staten vare forskellige Personer, de vare ganske de samme, og dernæst føjede han til, at Hartkornsskatterne vilde stige efter Skattekommissionens Forslag. Jeg skal dertil gøre to Bemærkninger. Nej! Skatteyderne til den enkelte Kommune og saa Skatteyderne til Staten kunne blive meget forskellige. Enhver ved, at det ikke er saaledes, at de Beløb, Kommunerne faa fra Staten, skulle udredes af de samme Skatteydere i Kommunen med de samme Beløb o. s. v. Forholdet er jo dette, at Staten for at løse den Opgave at